

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiastica Hymnodia Libri Tres

Secchi, Anacleto

Antverpiæ, 1634

Cap. XIII. Ministrorum canentium sanctitas maiorem tribuit vim
Hymnodiaë.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45942](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45942)

sine vlla requie aut labore, ad gloriam altissimi Dei, qui sit benedictus in sæcula.

CAPVT XIII.

Ministorum canentium sanctitas maiorem tribuit vim Hymnodia.

LICET omnes ministri Ecclesiæ, ad Hymnodiam in choro deputati, sint ad id munus explendum apti, & dum orant nomine Ecclesiæ, semper sint Deo accepti; dignitatem tamen maiorem ministrorum, in quocumque isti sint gradu, vim augere Hymnodia pro comperto supponunt omnes Catholici Doctores. Qui digniores erunt, siue inter Sacerdotes siue inter Leuitas, siue inter Clericos simplices siue inter quoslibet alios ministros ad hoc psallendi munus institutos, facilius ac promptius à Deo exaudientur. Digniores appello non gradu, sed ratione caritatis & gratiæ quæ in anima resident, & reddunt aliam animam alia digniorem coram Deo, iuxta illud Apostoli Iacobi pronuntiatum: *Multum valet deprecatio insti assidua.* Quo testimonio innixus Summus Pontifex Alexander scripsit de Sacerdotibus, quòd quantò digniores fuerint, tantò facilius pro necessitatibus, pro quibus clamant, exaudiuntur. Quam Pontificis doctrinam insulsè reprehendunt hæretici; quia sicut oderunt veram Iustitiæ & gratiæ sanctitatem, ita eiusdem vim negare non erubescunt. Verùm, quidquid blaterent isti sanctæ Ecclesiæ hostes, inhæreamus nos non solùm scripturis Apostolicis, sed etiam ipsi rationi euidenti: nam, etiam apud politicos,

*Iustorum
preces gra-
tiores sunt
Deo.*

Iacob. 5.

*Alex. II.
Epist. 2.*

*1. q. 1. Ipsi
Sacerdotes.*

*Principum
nuntij a-
prioris ob
eloquen-
tiam.*

*Psallentes
munere
funguntur
Legatorum
apud Deū.
2. Cor. 5.*

*Parif. de
Rhetorica
diu. c. 38.*

*Redditus
Ecclesiasti-
ci instructi
sunt à l i-
cis, ut divi-
na obea-
tur Officia.*

liticos, discrimen agnoscitur inter virum & virum, etiam si ab eodem Principe ad idem munus eligatur. Nouimus omnes, quòd inter nuntios seu Oratores à Regibus missos, illi censentur aptiores, qui eloquentiæ donis præditi, sciunt negotia prudenter & appositè agere, & Principis sui sensum aptè proferre, & explicare; si insuper peculiari valeant gratia apud alium Principem ad quem sunt missi, & apud eius primarios ministros: huiusmodi enim Oratores & nuntij solent feliciùs expedire assumpta negotia. Eodem omnino modo philosophandum est à nobis circa ministros ad Deum exorandos deputatos: licet enim omnes sint veri ministri & omnes eodem legationis fungantur munere pro populis ad Deum (nam hoc nomine Legatorum vocantur ab Apostolo Paulo ministri Ecclesiæ;) qui tamen maiori apud Deum pollebunt gratia, quia iustiores & sanctiores sint aliis, illi sine dubio faciliùs exaudientur. Hæc similiter nuntij eloquentis exprimit aptissimè munus nostræ orationis Deo oblatae, ut disertè demonstrare studet Parisiensis in sua Rhetorica diuina, dum disserit de oratione & virtutibus illius.

Huic vitæ sanctitati & gratiæ acquisitioni accedere deberent, quotquot sunt in Ecclesia Dei ministri; quia sicut ex laicorum facultatibus viuunt ad hunc præcipuum finem relictis, ut instruantur perpetui ministri diuinarum laudum, quod dum laici suis distinentur negotiis, dum ludunt dum rident, dum dormiunt, pro ipsorum incommoditate Deum exorent, ita debent sanctiori vitæ disciplina se disponere, ut à Deo facile & promptè exaudiantur. Non mediocris culpa

fiunt rei, pœnas aliquando debitas subituri, qui suæ obligationis obliti, aut cum magna morum relaxatione viuunt, aut omnino ab Hymnodia se subducunt.

Urgebat sanctus Anastasius, quem refert beatus Theodoretus in dubiis Scripturæ, illa verba Oseæ ad ministros Templi, vbi peccata populi comedere dicuntur, *Peccata populi mei comedent*, Oseæ 4. & dicebat: *Hinc docemur, quod vos vescentes iis quæ offeruntur à populo, & pro eis preces non diligenter offerentes Deo, pœnas dabimus.* Huc spectat illud commune Canonistarum proloquium: *Beneficium datur propter Officium.* vnde qui non persoluit Officium, priuandus etiam censetur beneficio; nam magna est relatio Officij ad beneficium, & beneficij ad Officium. Quod maximè fundatur in sacris Litteris, in quibus constat, quòd omni ætate, & apud omnes nationes constituti fuere à laicis redditus pingues ministris Templorum, vt liberè sine molestia possent isti orationi & Sacrificiis vacare. Legitur de sancto Rege Ezechia, quòd post constitutos ministros, qui in officiis suis Domino deseruirent canentes & confitentes, constituit eodem tempore, & decreuit dari eis à populo redditus ad victum, vt possent vacare Domino. Idem reperiemus factitatum etiam apud Barbaras nationes à primis mundi sæculis, quando adhuc nullum in mundo extabat vero Deo Templum erectum. Sicut tunc aderant ministri diis colendis deputati, ita ij fuere ex redditibus populorum pia ac liberali munificentia prouisi, vt rebus sacris, meliùs dixerim superstitionis, falsorum deorum vacare liberius possent. Hanc exemplarem pietatem obseruauit

Beneficium datur propter Officiũ. cap. Si quis Sacerdotum. & cap. Eos etiam. quæst. 11. dist. 12.

2. Par. 31.

Sacerdotes idololatrarum laicorum redditibus sustentantur.

Z

seruauit

Torniellus
anno mun-
di 232.

seruauit Torniellus in Pharaone Rege Ægypti
qui sicuti erat veræ expers Religionis, non ita
omni pietate, saltem apparenti, fuit alienus, tem-
pore præsertim illius famis vniuersalis, quæ om-
nem afflixit terram per annos septem, cum om-
nes confugerent ad Ægyptum (vbi solùm, et
prouidentia sanctissimi Iosephi, qui penuriam
prædixerat, venalia dispensabantur frumenta)
ipso & terras proprias vendentes Regi in ser-
tutem, vt vitæ alimenta obtinerent. Non potest
Genes. 47. Rex ille, quamuis Barbarus, tunc pati terram Sa-
cerdotum venundari, imò statuit illis alimenta
gratis ex horreis publicis.

*Psallen-
tium error
quando
cordis san-
ctitati non
student.*

Dum igitur populi benefici & liberales est-
sunt in Ecclesiasticos, vt isti pro ipsis Deum ce-
lorent, pudere deberet eos, qui, tantæ obligati-
onis oblitii, torpescunt in munere tam stricti iuris
nec student se componere, vt & muneri suo fa-
ciant satis, & citius à Deo exaudiantur. Offendit
tur ab istis non solùm ipse Deus, si non persoluitur
illi debitum tributum; sed etiam ipse laicus
proximus, pro quo ex iustitia debetur orationis
oblatio. Multis timeo grauem illam communi-
cationem à diuo Bernardo prolatam: *Va tibi clerice,
mors in olla; quia populi constat esse peccata quæ
comedis, sumptus Ecclesiasticos gratis habere re-
pitas.* Caueant sibi, qui maiores pinguiore
possident redditus, si negligenter munus suum
explere inuenientur. Si enim onus maius excu-
scit, vbi maius existit emolumentum, non est
forſan coram Deo à veritate alienum illud quo
rumdam Doctorum non mediocris gradus pro-
nuntiatum; quòd nimirum plura beneficia per-
sidentes, pluries quoque teneantur recitare. Ca-

honicas preces. Hoc tamen nos non asserimus; sed tantummodò recolimus, vt inde arguatur, magnam esse impositam ministris Ecclesiasticis obligationem, etiam ex hoc solo titulo reddituū, ad sanctitatem vitæ procurandam, & ad muneris sui perfectam absolutionem.

Huic autem sanctitatis studio impensius tenentur operam dare illi ministri, qui ratione status ad maiorem vitæ perfectionem sunt à Deo vocati, nimirum Regulares personæ à sæculo eductæ, & ad Religionis felicem statum adductæ. Hi sicut ex peculiari Dei gratia ad sortem *Regula-* Sanctorum sunt vocati, nulla ipsis imposita *rium per-* cura nec de nundinis, nec de negotiis, non de *sonarum* vi- *maior ad* ctu, non de vestitu, non de liberis, nec de vxori- *sanctita-* bus, non de sanguine, nec de carne, ita etiam *tem obli-* maioribus donantur redditibus & possessioni- *gatio.* bus; copiosiusque in Monasteriis aluntur, vt cunctis sollicitudinibus liberi, exactiori cultui diuino possint sedulò vacare, atque strictiori obseruatione, tum diuinorum præceptorum tum sui Ordinis institutorum, sanctiorem vitam profiteri, & orationes perfectiores pro populis offerre Deo valeant. Quasi dixerim, quòd inter alias *Impij cur à* causas, ob quas Deus optimus permittit viuere *Deo per-* improbos & malos in mundo, hæc forsitan sit non *mittantur* postrema, vt isti suis bonis temporalibus adiu- *viuere.* mento sint personis Religiosis, quæ diuino incumbunt cultui, vt expeditius possint suo muneri facere satis. Nam ipsi improbi, cognoscetes vias suas malas, timentesque sibi aliquod malum à Deo vindice iusto, quærunt sibi amicos de mammona iniquitatis; & ad orationes & vitam bonam illorum confugiunt, vt à Deo tum susti-

*Iustorum
precibus
sustinentur
impj.*

Gencl. 22.

4. Reg. 13.

*Religiosa
persona fre-
quentiori
orationi
studere te-
nentur.*

neantur, tum aliquando efficiantur digni misericordia, eleëmofynas, facultates & propria bona Religiosis sanctioribusque personis libenter offerendo. Nam certum esse cognoscimus, quod ob vnum iustum orantem plurimis impiis precere soleat Deus; quemadmodum ob vnum Abrahamum omnes gentes benedictionem salutis a Deo recipere meruerunt, iuxta illud: *Benedicetur in semine tuo omnes gentes.* & quemadmodum vnus Elifeus dictus fuit *Currus Israël* & *Auriga eius*; quia suis precibus & meritis totum Israëlitarum Regnum sustentabat, ne à vindicta Deo puniretur.

Dum Deus liberalior erga Religiosas personas suæ prouidentiae benignitatem præbet; dumque populi ipsi, consilia Dei exequentes, suas facultates Religiosis personis largissimè communicant, maior inde Religiosis consurgit obligatio vitam sanctiorem exercendi, & orationes fructuendæ frequentiores, vt Dei & populorum respondere valeant intentioni. Ad Religiosos omnes ego nunc omnium Religiosorum minimè offeram adhortationem huic rei opportunam, quam confidentiùs vsurpabo, quia ne minimè quidem apicem proferam ex me, non enim tantum mihi licentiæ assumere audeam, sed veterum sanctorum virorum, quos scimus Deo apprimitè gratos, possum adhibere.

Illam hoc loco recolamus grauem cohortationem, quam sanctissimus Dux populi Hebraei Moyses habuit ad totum populum, ne cum in terris & regionibus, omnium benedictionum plenas, & sanctorum populorum essent Dei benigno fauore introducti, vbi tot tantisque bonis absque labore

perfruebantur; ne, inquam, Dei obliuiscerentur benefactoris, sed eum colentes corde magno timerent atque diligerent, eique ex animo seruirent: *Dedi vobis, ait, terram, in qua non laborastis, & urbes quas non edificastis, ut habitaretis in eis, vineas & oliueta, que non plantastis. Nunc ergo timete Dominum, & seruite ei perfecto corde atque verissimo.* Vnusquisque nostrum sibi ipsi suggerat, quod verè in terram lacte & melle manantem introductus à diuina misericordia, aliena bona possidet absque labore; inde cognoscat, se teneri ad sanctitatem & perfectionem vitæ impensiori cura obtinendam & acquirendam, ne ingratus sit Deo tam liberali. De nobis altiori sensu dicta sunt illa verba Dauidica: *Dedit illis regiones Gentium; & labores populorum possederunt, ut custodiant iustificationes eius, & legem eius requirant.* Vbi aduertenda illa causalis particula *ut*, quæ ostendit & declarat finem ac intentionem Dei donantis hæc bona. Hoc textu Dauidico inhærens diuus Gregorius admonebat, quod si quis Deum tot bona largientem non recognosceret bonorum operum executione & studio timere iustè possit, ne vnde nutritus piè creditur, inde iustiùs damnetur.

Qui Religiosi respondere non satagunt obligationi sanctitatis, nec proprii instituti obseruationes & Regulas custodire curant, sicut grauiùs quàm laici Deo suo ingrati peccant, ita iram eius sibi acriorem prouocare non desinunt; ut timere valdè sibi debeant magnum aliquod iudicium. Quos Deus videri abuti acceptis commoditatibus ad alium finem quàm ipse concessit, iratus iustè punit, priuans eos bonis iam datis,

tis. Caueant Religiosi minas illas ab eodem factas. Et Duce Iosue factas populo legem Dei non custodienti, nimirum fore, vt Deus eos auferret de regione illa, quam concesserat, pingui atque electa: Sicut ergo Deus impleuit opere quod promissit, & prospera cuncta venerunt; sic adducet super vos quidquid malorum comminatus est, donec auferat atque disperdat de terra hac optima, quam tradidit vobis, eo quod praterieritis pactum Domini Dei. Verè pactum transgrediuntur Religiosi, qui vitam professioni emissæ non conformant. Nam Deus videtur tradidisse nobis statum Religionis eo pacto, vt perfectioni vitæ & morum studeamus, & orationi feruentiori & fr-

Ios. 23.

Dei minas
ad malos
Sacerdotes.

Jerem. 2.

quentiori pro populis incumbamus. Si intuerit Deus aliquos huic obligationi non respondere, poterit iustè illos punire aliqua dispersione, quemadmodum comminatus est per Iosue & re ipsa videmus expletum in populo Hebræo. Saltem multi Religiosi audituri sunt opportuno tempore obiurgationem illam acrem, quam protulit Ieremias nomine Dei ad populum electum & ad Sacerdotes illius gentis: *Induxi vos in terram Carmeli, vt comederetis fructum eius, & optima illius; & ingressi contaminastis terram meam, & hereditatem meam posuistis in abominationem. Sacerdotes non dixerunt: Vbi est Dominus? & nentes legem nescierunt me, & pastores prauitatis sunt in me; & propheta prophetauerunt in Baal, & idola secuti sunt, propterea adhuc iudicio contendam vobiscum.* Ne, quæso, absurdes canitibus vocibus istis, quæ si attendantur, in Religiosis

Maior gratia nisi pro- tepidos ac negligentes appositè vrgent. Memores simus, quòd vbi maior extitit gratia, ibi gra-

uior adesse debeat pœna, si gratia non proficit ad salutem. Concedere dignetur Dominus noster vnique Religioso, vt quod ore quotidie profert, dum canit vel recitat, *Legem pone mihi Domine viam iustificationum tuarum, & exquirā eam semper*, opere ipso aliquando expleat, & vita, exemplo, precibus & hortationibus populos ad meliora prouocet. Tunc sicut vita respondebit statui, ita preces maiorem apud Deum vim possidebunt.

CAPVT XIV.

*Plurium cantantium societas confert**Hymnodie varias utilitates.*

CVM ratio chori, in quo diuinæ persoluntur laudes, exigat plurium societatem concordem, qui eodem animo & consonantia, licet diuersis vocibus, alternis versibus & vicibus, eundem celebrent & precentur Deum Hymnis & Canticis, præstat videre ac considerare, quanta ex hac concordi plurium societate proficiantur bona atque utilitates. Hæc cognitio plurimum conferet ad chori amorem & frequentiam fouendam. Tria præcipua bona ex hac vnione orta possumus attendere, nimirum vsum cantus faciliorem, insuper Dei maiorem delectationem, tandem precum vim efficaciorum.

Cantus vsus redditur facilior ex alternatione versuum, qui modò ab vna chori parte modò ab alia dicuntur: dum enim alij cantant, quiescunt alij, & hi statim feruentiores redeunt ad cantum dum illi quiescunt. Hac alterna canendi forma

Z 4 ad